

Omma farin

Fyri nøkrum vikum síðan andaðist omma, aftaná drúgvu sjúkralægu. Hon fekk hesa herviligu sjúku, at nýruni ikki longur vildu tað, sum tann altvaldandi, hevði roknað tey til.

Seinasta árið hjá ommu varð eitt trupult ár. Livimátin var sera ringur, og hóast hon hevði ein sera sterkan kropp, so mátti hesin eisini at enda víkja fyri sjúkuni.

Omma hevur altíð staðið mær nær. Eg minnst ikki ommu í faðirætt, hon doyði eitt ár, áðrenn eg varð borin í heim.

Men seinnu ommuna, omma í Hoyriksstovu, ella Ingrid í Hálvmørk, sum hon eisini varð kallað, hana komið eg ongan tíð at gloyma.

Eg veit ikki rættuliga hví. Men helst er tað tí, at hennara heim í Hoyriksstovu, var miðstöðin millum barnanna leikpall í Oyðarfirði, niðri í Sjóvartúni, inni á Mýru, í ánni og so øgiliga longu ferðina niðan á Marknagil, har vit búðu til og var komn til skúlaaldur.

Eg minnst væl tjúkku breyðflisarnar við sjúkri omaná, tá eg stellaði frá lunnbotunum, frá Kattarhelli, frá Krabbhyli og niðan til ommu. Blíð var hon, men á sin sjáldsama hátt. Hevði eg gjørt nakað skeivt, so fekk eg av grovfílini, og so at tað sveið.

Soleiðis var hon eisini tá eg vaks til manns. Varð nakað av rósa, so fekk eg rós. Men hevði eg gingið skeivar leiðir, so slerdi hon, ikki við handamegi, men verbalt, munnliga, og teir orðafloymir gloymdi eg ikki í bræði.

Eg minnst ommu sum eina erliga ommu, eina góða ommu. Og serliga stuttligt varð tað, síðan lítil alvin Fríi, varð borin í heim. Hon strálaði hvørja ferð hon sá hann, eisini á seinastu dagarnar, tá hon næstan ikki longur orkaði at síggja fólk.

Eg takki tær omma fyri nógv góð ár saman og eg ynski tær abbi alla eydnu, nú einsemið er størsti mótsøðumaðurin.

Jústinus Eidesgaard



Hjá ommu, niðri í bygdini, var miðstöðin áðrenn langa vegin hjá smádronginum niðan á Marknagil.

»Det er såmænd Jens Vejmand«

Robert Djurhuus úr Sumba, sum seinastu 25 árin hevur arbeitt á Sumbiarvegnum, hevur kent svian av landsins figgjarkreppu.

Seinastu 25 árin hevur sumbingurin, Robert Djurhuus, arbeitt á vegnum millum Sumba og Lopra. Men seinastu tíðina hevur ikki verið nógv at gjørt.

—Vit hava sanniliga merkt sviðan av krepputíðunum. Hevði ikki eitt sindur verið at gjørt hjá telefonverkinum, í samband við nýggja millumbylgjusendaran á Akrabergi, so hevði verið tunt í soðnum hjá mær, sigur Robert Djurhuus úr Sumba.

Vit hittu hann hósdagin, í seinastu viku, tá hann gróv rennur nakað niðanfyrir Hestin millum Sumba og Lopra.

DÁMI Á FJÖLLUNUM

—Mær dámar væl á fjöllum. Her er frískligt og heldur ikki nakað óáhugavert arbeiði. Eg havi verið heimamaður burturav, og tí hevur arbeiðið at viðlíka halda sumbiarvegin verið áhugavert. Tað verið á sumri sum á vetri, men hart hevur verið av og á, sigur hann.

GRÓVU KAVA

—Eitt arbeiði sum vit plagdu at gera fyrr var at grava kava, soleiðis at koyrandi var millum bygdir. Hetta var tá gjørt við hond. Eg arbeiddi saman við einum, sum átti ein lastbil. Men tá sumbingar fingur sær størri útróðrabátar og róðu út úr Lopra. Tá varð tað eitt krav, at maskinur skuldu halda vegin opnan, annars var ikki arbeiðsligt hjá hesum útróðrarmonnum, sigur Robert Djurhuus.

—Tá vit gróvu kava fyrr, var tað soleiðis, at vit fóru ikki undir hetta arbeiði fyrr enn ringasta veðrið var hæsáð av. Tá vit mettu, at ikki meir kom niður, fóru vit á fjöllini. Alt arbeiðið varð tá gjørt við hond. sigur hann.



KOMMUNALUR

Sumbiarvegurin var av fyrstantíð kommunalur. Lopra og Sumba eru í somu kommunu. Tá vegurin gjordist landsvegur og skúlabørn skuldu koyrast í millum, tók landsverkfrøðingurin sær av kavarrudding og umvæling.

—Væntar tú, at tú gerst arbeiðsleysur, nú tunnilin verður skotin í gjøgnum?

—Nei tað roki eg ikki við. Vegurin oman til

Víkabyrgi skal framvegis røkjast og har er komn ein stór fyrirøka innan alivinnuna. Eg veit, at gamli vegurin til Sumbiar ikki verður stongdur, hóast tunnil. Men ongin ivi er um, at ferðslan verður minni, sigur Robert Djurhuus.

Vegurin millum Sumba og Lopra varð grivin í gjøgnum fyrst í triáttárunum. Ikki fyrr aftaná kríggjð varð koyrandi til Vágs.

Robert Djurhuus við jarnbroti, sleggju og kráku-nevi. Mynd: Kalmar

jústinus.